

Du kan inte radera allt

Visby

(v.) **radera**

uttal: /ra'de:ra/

ta bort, sudda ut

Att radera saker. Hon ville inte behålla någonting. Inga minnen, inga bilder, inga gamla SMS-konversationer. Hon ville inte höra några bekanta röster, inte påminnas. Bara radera och glömma, istället för att behålla och låta alla minnen salta i såren. Tio år av hennes liv var som en enda stor infektion i hennes tankar. Något som störde, något att fly ifrån.

Ibland kände hon sig som världens mest ensamma människa, som när hon låg i sin säng med blicken fastspikad i taket och kände hur salta tårar träffade kudden likt ett duggregn. Hon tänkte ofta att hon behövde någon, även om hon inte alltid visste själv vad det skulle betyda. Någon att hålla om, någon att prata med, någon att känna sig behövd av, kanske. Efter tre år i en stad där hon inte fick plats kände hon sig lika förstörd och komplicerad som huvudkaraktärens pojkvän i en tonårsfilm. En som byggt murar runt sig, som dolde allt det vackra och sårbara bakom en tjock tegelvägg som bara skulle kunna rivas ner av en speciell person. Hon visste själv hur klyschigt och surrealistiskt det var.

Hon bodde i en lägenhet strax utanför Visby, gick på en bra skola i högstadiet och hade tillräckligt många vänner för att aldrig behöva känna sig ensam och bortglömd. Hon träffade inte särskilt många killar, men ibland gav hon det en chans även om det aldrig riktigt klickade. Hon började tänka på det där med att radera saker. Kanske hade hon väntat för länge, kanske hade hon blivit känslomässigt inkompetent efter att ha varit ensam och ovälkommen så länge. Tiden gick snabbare och snabbare och för varje dag blev hon mer desperat efter att ha någon, och samtidigt mer trött på allt som hade med känslor att göra. Det var något som borde raderas och glömmas bort.

Hennes tankar blev svårare att skingra och när det kändes som att hon skulle kvävas av dem hamnade hon snett, åter igen. Hon hade råkat välta sänglampan för ett tag sedan och på golvet hittade hon en liten och sylvass glasbit. Den blev hennes räddning. Ingen fick veta om att hon skadade sig själv – det var ju bara psykiskt instabila som skadade sig, svaga människor, människor som behövde *hjälp*. Hon intalade sig själv att hon inte behövde någon hjälp, att hon var okej. Hon behövde bara lätta på trycket och tänka på något annat än den där ensamheten som tagit ett strypgrepp runt hennes hals.

För att ingen skulle misstänka någonting skar hon sig aldrig på de vanliga ställena – aldrig handleder eller lår eller något liknande. Hon offrade sina händer, drog små, korta streck som färgades röda och skylldes sedan på hösttickor, skrapsår eller hundens tänder eller klor.

Så fort hon nådde en ljusare period i sitt liv igen så la hon undan glasbiten. Hon vet inte vart den hamnade, men hon vet att den borde ha raderats. I nuläget var den bara borta och det gjorde att hon fortfarande kunde sakna den, känna abstinens under de långa och ensamma nätterna. Hon skulle ha raderat allt som hade med hennes självskadebeteende att göra, men nu fanns både ärr och en borttappad glasbit kvar och tog plats i hennes huvud – ännu en del av henne som inte kunde läka på egen hand.

Hon behövde något utan att riktigt veta vad. En förändring, ett sätt att lugna den skrikande och pulserande själen och tvinga den att läka hennes sår. Hon minns den gången då hon faktiskt öppnade upp sig för någon och berättade hur hon *egentligen* mådde.

"Du har psykiska ärr och det räknas lika mycket som fysiska."

"Du får inte ta livet av dig."

"Ingenting kommer bli kul utan dig."

"Du behövs."

Det var sådana saker han sa till henne och det höll henne på fötter. Hans ord ekade i hennes huvud dag och natt, varje gång hon övervägde om det var dags för henne att lämna. Till slut började hon nästan bli beroende av hans ord och det var inte heller vettigt. Hon var tvungen att göra något för sig själv, bli sin egen räddning och ta sig ut på egen hand. Hon lovade sig själv att aldrig mer prata med någon om så djupa tankar. Lovade sig själv att aldrig mer bli beroende av någons stöd. Hon skulle klara sig på egen hand.

Hans ord raderades.

Det blev riktigt, riktigt jobbigt en dag. Hon var nere på botten, drunknade i sina mörka tankar. Antingen skulle hon falla ihop och dö av utmattning eller så skulle hon tvinga sig själv att hämta luft, och hon var inte klar än. Hon kunde inte bara ge upp, inte ännu. Så hon gick ut, tvärs över Östercentrum och ner mot hästarnas dal. Hon tog upp sina hörlurar, satte på sina deppiga låtar på högsta volym tills hennes huvud nästan vibrerade. Hon gick längst ringmuren, över en väg, mot Norrgatts café och vidare mot Galgberget. Hon älskade den här staden, för trots att hennes huvud konstant täcktes av mörka moln kunde solen alltid sippra in genom springorna när hon var ute i det här området. Att se alla glada människor, känna lukter ifrån caféer och restauranger, klättra på ringmuren med sina vänner – det hjälpte. Så hon fortsatte gå och hon skulle inte sluta gå förrän stadens ljus hade tagit sig hela vägen in i hjärteroten.

Galgberget var nästan heligt för henne. Hon hade varit där varje nyår och sett fyrverkerier från hela Visby där uppe, tagit promenader med hunden och kontrollerat sina tankar där uppe. Under riktigt mörka tider lovade hon sig själv att *om* hon faktiskt skulle ge upp hoppet och ge vika för döden, då skulle det ske där uppe. Vandringen längst staden hade lugnat ner henne en hel del, men hon var tvungen att fortsätta. Hon gick längst en smal väg nedåt mot kärleksstigen i

skogen under berget. Det gav henne en känsla av tropik, trots att det var kallt och torrt i luften. Skogen påminde henne om en regnskog och det var nästan som terapi att befinna sig i det. Hennes hjärta, som tidigare slagit lika fort som vingarna på en rädd fågel, lugnade ner sig tills hon kunde andas in den friska luften ordentligt och känna värme stråla ut i hela kroppen. Hon kände glädje, kände ångesten dra sig undan steg för steg. *Den raderades.*

Hon gick längst med kusten och koncentrerade sig på ljudet av fiskmåsar och havsvågor mot vågbrytaren, passerade Almedalen och mindes alla timmar av ren glädje som hon spenderat där med människor som brydde sig om henne. Hennes vita skor träffade kullerstenen och hon mindes balen i nian då hon och hennes vänner gick barfota längst hela innerstaden och pratade om allt mellan himmel och hav. Hon var inkluderad, hon behövdes. I den här staden hade hon skapat minnen som inte kunde raderas, minnen som fick henne att andas lycka. Det var en stad hon aldrig skulle kunna lämna, där hade hon satt sina rötter och där skulle hon stanna. Det var ingen fråga om trivsel eller ett behov förändring, det var en fråga om trygghet och överlevnad.

Allt kan inte raderas och glömmas bort. Vissa saker måste man hålla tätt intill själen och komma ihåg, annars går det helt enkelt inte.

Visby var mer än en stad för henne. Det var platsen där hennes lycka planterats och det var staden som räddade hennes liv. Det faktumet kan ingenting i världen radera.